

# RECENSIES



TONEEL - 30 maart 2012 - Spuistraat 199, Amsterdam

## *Hoopvolle clichés voor barre toekomst*

door Sara van der Kooi gezien 30 maart 2012

**Voelt u hem ook in uw nek hijgen, de hete adem van de crisis? Die ongrijpbare dreiging, veroorzaakt door bankiers die met verzonnen geld verzonnen schulden maakten en daardoor het leven van velen op het spel zetten? De makers van *De Warme Winkel* voelen in ieder geval hun nekharen al verschroeien en maken daarom *San Francisco*, over de realiteit en de mythe van de crisis. En ook een beetje over het leven erna.**

Misschien wel de mooiste verbeelding van de crisis die in de oorkaan aan prachtige beelden van *San Fransisco* voorbij komt, is het kleine stijve mannetje dat vooruit loopt terwijl achter hem een enorm grote bal komt aanrollen, net iets sneller dan het mannetje kan lopen. Het is niet de vraag of, maar wanneer de bal hem zal pletten. Een spannend moment voor het publiek, dat in een kuthumeur is. Maar dan, toch, blijkt het mannetje net op tijd te kunnen wegspringen. Of nee, hij wordt wel geplet, met bloed en zo, maar hij overleeft. Er is een lichtpuntje: we zullen de crisis overleven. Gehavend, ja. Maar niet gebroken. Een hoopvol perspectief. En zo springen Mara van Vlijmen en Vincent Rietveld twee uur lang van cliché naar cliché.

Bij aanvang van *San Francisco* beleven ze eerst nog de grootste schande van hun leven. Hun voorstelling is namelijk mislukt. Beteuterd staan ze voor het publiek, het huilen staat hen nader dan het lachen. Het is ook niet niks: omgaan met hooggespannen verwachtingen door eerdere succesvoorstellingen, twee allesbepalende subsidieaanvragen in een maand schrijven, problemen aan het thuisfront, een pijnlijke heup... Hier staan twee volledig uitgebluste en opgebrande kunstenaars die het ook allemaal niet meer weten. Het had een poëtische en beeldende voorstelling moeten worden, maar ze hadden er het geld en de tijd niet voor. En ook: Henk en Ingrid zitten constant over je schouder mee te kijken.

Toch ontstaat er een glimp van de voorstelling die er niet is gekomen. Dan nog een glimp, en nog een. Totdat we helemaal worden meegezogen in de schijnbaar ter plekke gefantaseerde verbeelding van de crisis – oorzaken, gevolgen en meest belangrijk: De Schuld.

Waar andere theatermakers het verhaal van de crisis van a tot z willen vertellen, brengt *De Warme Winkel* een overvloedige ode aan de verbeeldingskracht van de kunsten. Een gemimed pianotrio van Schubert ontroert, een monoloog in een fles stemt tot nadenken, een fantastisch verhaal over een ernstig gefrustreerd danseresje is akelig herkenbaar. *De Warme Winkel* grijpt terug op de tijd van flower-power: met een flinke dosis optimisme, medemenselijkheid en naïviteit kunnen we de crisis overleven. Een hoopvol cliché om de barre toekomst tegemoet te kunnen treden.

Dit bericht was geplaatst in *Toneel* and tagged *Jeroen de Man*, *Mara van Vlijmen*, *Vincent Rietveld*.